

POSTANOWIENIE

15 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 15 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. M., małoletniej B. M., M. M., B. M., L. C. i P. K.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie,
na skutek skargi kasacyjnej małoletniej B. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 9 września 2022 r., I ACa 904/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża B. M. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

B. M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 9 września 2022 r. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniła jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego, tj.: art. 446 § 2 i 4 k.c., jak i prawa procesowego, tj.: art. 382 k.p.c. w zw. z art. 227, art. 278 § 1 i art. 381 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany P. spółka akcyjna w W. wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej jej treści – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa, a zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe (zob. m.in. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na taką przyczynę kasacyjną skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Przedstawione przez skarżącą argumenty nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżąca uzasadniając tę przyczynę kasacyjną powinna sformułować odpowiedni wywód prawny i wyjaśnić, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi, a także przedstawić odpowiednie argumenty. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu jej oczywistej zasadności, a nie na odwołaniu się lub powtórzeniu podstaw kasacyjnych, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (zob. postanowienia SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22, i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17). Skarżąca uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do argumentów tożsamych z przedstawionymi w podstawach kasacyjnych, a ponadto nie przekonuje, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa procesowego i materialnego w sposób uzasadniający konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Zwrócić uwagę również należy, że przyznanie najbliższym członkom rodziny zmarłego „odpowiedniej sumy” tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną

krzywdę (art. 446 § 4 k.c.) wymaga odniesienia się do szeregu niedookreślonych kryteriów, których stosowanie ma z natury rzeczy ocenny charakter i jest ściśle osadzone w okolicznościach faktycznych konkretnej sprawy. Określenie wysokości zadośćuczynienia na podstawie ocennych kryteriów, stanowi istotny atrybut sądów *meriti* i prawomocne orzeczenie sądu drugiej instancji może zostać skutecznie zakwestionowane w skardze kasacyjnej jedynie w razie stwierdzenia wyraźnego naruszenia zasad ustalania zadośćuczynienia. Naruszenie tych zasad może polegać na nieuwzględnieniu istotnych czynników mających znaczenie dla określenia rozmiaru krzywdy i należnej w związku z tym rekompensaty albo na oczywiście wadliwej ocenie tych czynników pod kątem ustalenia zadośćuczynienia „odpowiedniego” w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. Tylko w takim wypadku można mówić o naruszeniu przepisu, uzasadniającym uwzględnienie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy (zob. wyrok SN z 11 lipca 2019 r., V CSK 179/18 oraz postanowienia SN: z 4 lipca 2019 r., V CSK 78/19; z 30 czerwca 2020 r., IV CSK 706/19). Z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny uwzględnił wszystkie przesłanki zadośćuczynienia „odpowiedniego” w rozumieniu art. 446 § 4 k.c.

Artykuł 446 § 2 k.c. stanowi podstawę do domagania się przez osobę, względem której na zmarłym ciążył obowiązek alimentacyjny od osoby zobowiązanej do naprawienia szkody renty obliczonej stosownie do usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego zmarłego. Odszkodowawczy charakter tego roszczenia ma na celu skompensowanie uprawnionemu środków które spełniała osoba do tego zobowiązana. Sąd Apelacyjny przyjął natomiast, że potrzeby skarżącej w zakresie jej utrzymania zabezpiecza renta rodzinna (zob. wyrok SN z 25 listopada 2010 r., I CSK 702/09). Przedstawione przez skarżącą argumenty nie przekonują, że to stanowisko jest oczywiście błędne, bądź nie ma oparcia w ustalonym stanie faktyczny, który wiąże Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze charakter sprawy oraz sytuację majątkową i osobistą skarżącej.

[SOP]

[a!]